

IEPURELE DE CATIFEA
MARGERY WILLIAMS

Iepurele de catifea vrea din tot sufletul să fie iubit. Este grăsun și rotunjour, cum se cade să fie un iepure, are blana pătată cu alb și cafeniu, mustăți de-adevăratelea din ață și urechi căptușite cu satin rozaliu.

O vreme zace în camera copiilor, alături de alte jucării uitate, și speră din toată inima lui de rumeguș ca într-o zi să aibă parte de dragostea copilului căruia i-a fost dăruit. Pentru că dragostea, află el, te poate face adevărat.

Adevărat nu-nseamnă felul cum ești făcut... E un lucru care ți se-ntâmplă. Când un copil ține la tine vreme-ndehungată, nu doar ca să se joace cu tine, ci fiindcă te iubește CU ADEVĂRAT, atunci devii și tu Adevărat... Nu se-ntâmplă dintr-odată... Devii treptat. Și durează mult... În general, când ajungi Adevărat... ești ponosit. Dar lucrurile astea n-au nicio importanță, fiindcă odată ce ești Adevărat, nu mai poți să fii urât decât pentru cei care nu-nteleg.

A fost odată un iepure de catifea, iar la început îți venea să—l mănânci din ochi de frumos. Era grăsun și rotunjour, cum se cădea să fie un iepure; avea blana pătată cu alb și cafeniu, mustăți de—adevăratelea din ață și urechile căptușite cu satin rozaliu. În dimineața de Crăciun, ieșind pe jumătate din ciorăpelul Băiatului, cu o ramură de vase între labe, arăta de mai mare dragul.

În ciorăpel se găseau și alte lucruri — nuci, portocale, o mașină de jucărie, migdale în ciocolată și un șoarece mecanic —, dar Iepurele era cel mai tare. Vreme de cel puțin două ceasuri Băiatul l—a drăgălit, după care au venit la masă Unchiul și Mătușa, s—a auzit un foșnet prelung de hârtii, s—au deschis mai multe pachete, iar Băiatul, bucuros nevoie mare de—atâtea cadouri noi, l—a dat uitării pe Iepurele de catifea.

Multă vreme după aceea, Iepurele și—a dus zilele în dulapul cu jucării sau pe podeaua camerei copiilor și nimeni nu s—a mai gândit la el. Era sfios din fire și, din cauză că era făcut doar din catifea, o parte dintre jucăriile mai scumpe îl priveau cu dispreț. Jucăriile mecanice se credeau mai cu moț decât celelalte și se uitau de sus la toată lumea; erau dolidora de idei moderne și se declarau adevărate. Barca în miniatură, care se ținuse bine doi ani, dar căreia i se cam cojise vopseaua, prinsese mișcarea, iar acum nu pierdea niciun prilej să vorbească despre dotările ei, folosind termeni de specialitate. Iepurele nu putea să se creadă miniatura a ceva, fiindcă nu știa că existau și iepuri în carne și oase. Era încredințat că toți fuseseră umpluți cu rumeguș, la fel ca el, și înțelesese că rumegușul era învechit și nu—l mai puteai pomeni în cercurile moderne. Până și Timothy, leul de lemn, pe care—l construiseră soldații schilodiți și care—ar fi trebuit să fie mai destupat la minte, se înfoia și susținea că avea relații în Guvern. Între toți aceștia, bietul Iepuraș era făcut să se simtă foarte neimportant și obișnuit, și singurul care se purta cumsecade cu el era Calul de Piele.

Dintre toate jucăriile, Calul de Piele trăise cel mai mult în camera copiilor. Era atât de bătrân, încât pielea cafenie i se luase din loc în loc, lăsând să se vadă cusăturile de dedesubt, iar cea mai mare parte a firelor de păr din coadă fuseseră smulse și folosite la înșirat mărgelile. Era înțelept, căci văzuse o puzderie de jucării mecanice umflându—se—n pene și dându—și aere încă de la sosire, pentru ca după aceea să li se strice rând pe rând resorturile și să nu le mai acorde nimeni atenție, și știa că erau simple jucării care nu s—ar fi putut preschimba niciodată în altceva. Asta fiindcă vraja din camera copiilor era foarte stranie, de—a dreptul minunată, și doar jucăriile vechi, înțelepte și care văzuseră multe, cum era Calul de Piele, știau cum stăteau de fapt lucrurile.

—Ce—i aia ADEVĂRAT? a întrebat într—o bună zi Iepurele, pe când stăteau întinși unul lângă celălalt, la doi pași de țarc, înainte să vină Dădaca și să facă ordine prin cameră, înseamnă că ai lucruri care—ți bâzâie—năuntru și toartă?

—Adevărat nu—nseamnă felul cum ești făcut, a spus Calul de Piele. E un lucru care ți se—ntâmplă. Când un copil ține la tine vreme—ndelungată, nu doar ca să se joace cu tine, ci fiindcă te iubește CU ADEVĂRAT, atunci devii și tu Adevărat.

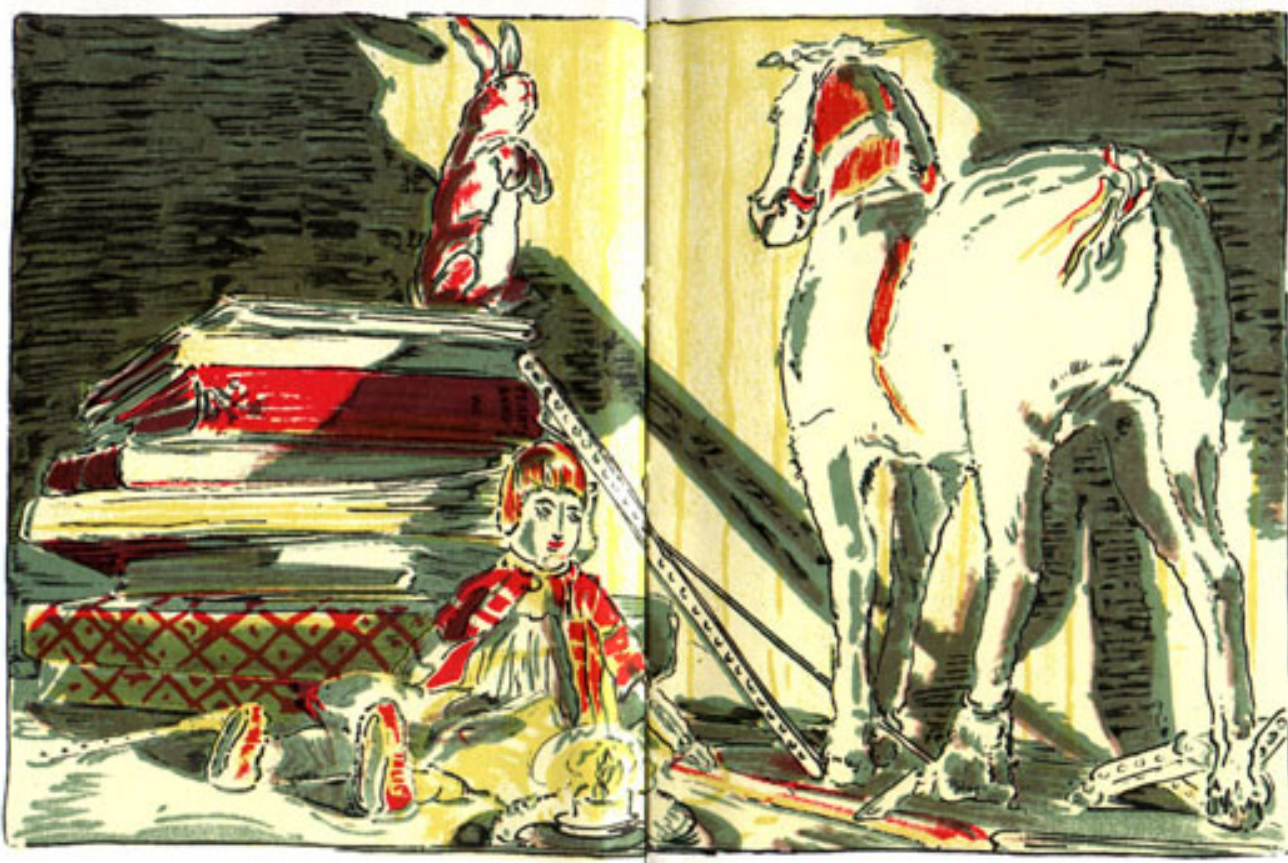
—Și doare? a întrebat Iepurele.

—Uneori, a zis Calul de Piele, care nu mințea niciodată. Dar când ești Adevărat, nu iei în seamă durerea.

—Și se—ntâmplă dintr—odată, ca și cum te—ar fi întors cineva cu cheia, sau pas cu pas? a întrebat Iepurele.

—Nu se—ntâmplă dintr—odată, a spus Calul de Piele. Devii treptat. Și durează mult. De—asta nu prea li se—ntâmplă celor care se sparg ușor, au muchii tăioase sau trebuie păstrați cu grijă. În general, când ajungi Adevărat, nu mai ai mult păr, îți ies ochii din găvane, te lasă încheieturile și ești ponosit. Dar lucrurile astea n—au nicio importanță, fiindcă odată ce ești Adevărat, nu mai poți să fii urât decât pentru cei care nu—nțeleg.

—Bag de seamă că tu ești Adevărat, nu? a zis Iepurele. Iar pe urmă și—a dorit să nu fi deschis gura, fiindcă s—a gândit că poate Calul de Piele era sensibil. Însă Calul de Piele s—a mulțumit să zâmbească.

—Unchiul Băiatului m—a făcut Adevărat, a spus el. S—a—ntâmpnat cu mulți ani în urmă, dar odată ce devii Adevărat, nu mai poți să te faci neadevărat la loc. E pentru totdeauna.

Iepurele a oftat. Se gândea că trebuia să treacă mult până să aibă parte și el de vraja fericită a celui care devine Adevărat. Tânjea să ajungă așa, să—și dea seama cum te simțai. Și totuși, gândul că avea să se ponosească și să rămână fără ochi și fără mustăți îl cam întrista. Își dorea să ajungă Adevărat fără să i se—ntâmple toate lucrurile acelea neplăcute.

Persoana care avea grijă de camera copiilor era Dădaca. Uneori, Dădaca nu avea ochi pentru jucăriile lăsate pe unde se nimerea, însă alteori, fără vreun motiv anume, se năpustea asupra lor ca o vântoasă și le—ngheșuia prin dulapuri. Chestiei ășteaia ea îi spunea „dereticat”, iar jucăriile, mai ales cele de tablă, nu puteau s—o sufere. Pe Iepure nu—l supăra chiar atât de mult fiindcă, oriunde—ar fi fost aruncat, ar fi căzut pe moale.

Într—o seară, când s—a dus la culcare, Băiatul nu și—a găsit cățelul de porțelan cu care dormea întotdeauna. Dădaca se grăbea și nu—i ardea de căutat căței de porțelan la ora stingerii, așa că s—a uitat

pur și simplu în jur și, văzând că ușa dulapului cu jucării era deschisă, s—a repezit spre ea.

—Ține, ia—l pe moș Rilă, a spus ea. Poți să dormi și cu el!

L—a scos afară pe Iepure de—o ureche și i l—a pus în brațe Băiatului.

În noaptea aceea și în multe altele care—au urmat, Iepurele de catifea a dormit în patul Băiatului. La început i s—a părut cam incomod, din cauză că Băiatul îl strângea foarte tare, uneori se întorcea peste el, iar alteori îl împingea atât de mult sub pernă, încât Iepurele aproape că nu mai putea să respire. Pe lângă asta, tânjea după ceasurile lungi petrecute sub lumina lunii în camera copiilor, când casa era cufundată în liniște, precum și după taifasurile cu Calul de Piele. Dar n—a trecut mult și a început să—i placă și aici, fiindcă Băiatul avea obiceiul să—i vorbească și—i meșterea niște ascunzișuri drăguțe sub pătură, despre care spunea că semănau cu vizuinile în care trăiau iepurii adevărați. De asemenea, aveau niște jocuri de toată frumusețea, pe care le jucau împreună pe șoptite, după ce Dădaca se ducea să cineze și lăsa o lumină aprinsă pe polița de deasupra căminului. Iar când Băiatul adormea, Iepurele i se cuibărea sub bărbia lui mică și caldă și visa, cu mâinile Băiatului ținându—l strâns cât era noaptea de lungă.

Timpul se scurgea, iar Iepurașul era foarte fericit — într—atât de mult, încât nu observa că frumoasa lui blană de catifea se ponosea din ce în ce mai rău, că i se descosea coada și că i se ștergea trandafiriul de pe năsuc unde—l săruta Băiatul.

A venit primăvara, iar cei doi petreceau zile lungi în grădină, fiindcă ori de câte ori se ducea Băiatul acolo, Iepurele îl însoțea. Era cărat cu roaba, mânca la iarbă verde și i se ridicau căsuțe ca pentru zâne sub tufele de zmeură din spatele straturilor de flori. Iar odată, după ce Băiatul a fost chemat pe nepusă masă la ceai, Iepurele a rămas pe gazon până mult după asfințit și Dădaca a trebuit să vină să—l caute cu o lumânare, fiindcă Băiatul nu putea să adoarmă dacă nu era și el acolo. Se umezise de la rouă și se umpluse de pământ din cauză că se tot vârase în vizuinile pe care i le săpase Băiatul în straturile de flori, iar Dădaca a bombănit în timp ce l—a șters cu un colț al șorțului de bucătărie.

—Tu și vechitura asta de Rilă! a spus ea. Atâta bătaie de cap pentru o jucărie!

Băiatul s—a ridicat în capul oaselor în pat și și—a întins mâinile.

—Dă—mi—l pe Rilă! a cerut el. Și nu mai vorbi așa. Nu—i o jucărie. E ADEVĂRAT!

Când Iepurașul a auzit asta, s—a bucurat din cale—afară, fiindcă în sfârșit si—a dat seama că era exact așa cum îi spusese Calul de Piele. Căzuse sub vraja din camera copiilor și nu mai era o jucărie. Devenise Adevărat. O spusese Băiatul cu gura lui.

În noaptea aceea aproape că n—a putut să adoarmă de atâta fericire, iar dragostea năvalnică i— a umplut atât de mult inimioara de rumeguș, încât a fost cât pe—aci să—i plesnească. Iar în ochii lui ca niște mărgel, că pierduseră strălucirea cu atât de multă vreme în urmă, s— a ivit un licăr de înțelepciune și de frumusețe, încât până și Dădaca l— a observat în dimineața următoare, când l— a luat de jos, și a spus:

—Pe cinstea mea dacă moș Rilă ăsta nu are un aer știutor!

A fost o Vară de poveste!

La doi pași de casa în care trăiau se găsea o pădure, iar în serile lungi de iunie Băiatului îi plăcea să se ducă acolo după ce—și bea ceaiul și să se joace. Îl lua cu el pe Iepurele de catifea și, înainte să—nceapă să culeagă flori sau să se joace de—a bandiții printre copaci, îi făcea întotdeauna Iepurelui un mic culcuș undeva printre tufele de ferigă, unde să se simtă în siguranță, fiindcă era un băiețel bun la suflet și—i plăcea ca Iepurelui să—i fie bine. Într—o seară, pe când Iepurele stătea singur acolo, uitându—se la furnicile care i se strecurau printre labe mișunând înapoi și—ncolo prin iarbă, a văzut două creaturi ciudate care s—au ivit din tufele înalte din apropiere.

Erau iepuri, la fel ca el, dar cu blană deasă și nou—nouți. Pesemne că fuseseră făcuți cu meșteșug, fiindcă nu li se vedea nici urmă de cusătură, iar când se mișcau își schimbau forma într—un fel foarte ciudat; acum erau lungi și subțiri, pentru ca după câteva clipe să fie grași și umflați, în loc să rămână neschimbați, cum era el. Labele li se auzeau foarte încet pe pământ și s—au oprit la mică distanță de el, mișcându—și năsurile, în timp ce Iepurele se căznea să vadă în ce parte se afla cheița, fiindcă știa că vietățile care săreau erau de obicei întoarse cu ceva. Dar n— a văzut nimic. Erau, cu siguranță, niște iepuri dintr—un soi cu totul și cu totul nou.

L—au privit țintă, iar Iepurașul le— a întors privirea. Și în tot acest timp tustrei și—au mișcat în continuare năsurile.

—De ce nu te ridici și nu te joci cu noi? a întrebat unul dintre ei.

—N—am chef, a spus Iepurele, care nu voia să le explice că nu avea cheiță.

—Haida—de! a zis unul dintre iepurii blănoși. E simplu ca bună ziua. Pe urmă a făcut un salt mare într—o parte și s— a ridicat pe picioarele din spate.

—Nu cred că poți și tu! a spus el.

—Ba pot! a zis Iepurașul. Pot să sar mai sus decât orice!

Se gândise la felul cum îl arunca Băiatul, dar bineînțeles că n—a vrut s—o spună.

—Poți să sari pe picioarele din spate? a întrebat iepurile blănos.

Asta era o întrebare groaznică, fiindcă Iepurile de catifea nici măcar n—avea picioarele din spate! Spatele lui era dintr—o singură bucată, ca o pernă de ace. A rămas nemișcat între ferigi și a sperat să nu observe ceilalți iepuri.

—Nu vreau! a mai spus el o dată.

Însă iepurii sălbatici au ochi foarte buni. Iar blănosul și—a întins gâtul și s—a uitat atent.

—Nici n—are picioarele din spate! a strigat el. Ce chestie, un iepure fără picioarele din spate!

Și s—a pus pe râs.

—Ba am! a strigat Iepurașul. Am picioarele din spate. Chiar stau pe ele!

—Atunci întinde—ți—le și arată—mi, uite—așa! a zis iepurile sălbatic.

Și a început să se—nvârtă și să danseze în jurul lui, până când pe Iepuraș l—a luat amețea.

—Nu—mi place să dansez, a spus el. Mai bine stau pe loc!

Cu toate acestea, tare—ar fi vrut să danseze, mai ales că simțise că—l furnica într—un fel nou și ciudat prin tot corpul și își dăduse seama c—ar fi dat orice pe lume ca să fie în stare să țopăie cum făceau iepurii ăștia.

Iepurile ciudat s—a oprit din dans și s—a dat aproape. S—a apropiat atât de mult de data asta, încât mustățile lui lungi au atins ușor urechea Iepurelui. După care și—a încrețit dintr—odată năsul, și—a dat urechile pe spate și a făcut un salt înapoi.

—Nu miroase cum trebuie! a strigat el. Nici măcar nu—i iepure! Nu—i de—adevăratelea!

—Sunt de—Adevăratelea! a spus Iepurașul. Sunt Adevărat! A zis—o Băiatul! Și n—a lipsit mult să—nceapă să plângă.

Chiar atunci s—a auzit un zgomot de pași, iar Băiatul a trecut în goană pe lângă ei, iar cei doi iepuri ciudați au luat—o repede la picior și au dispărut, lăsând să li se mai vadă o dată cozile albe.

—Întoarceți—vă și jucați—vă cu mine! a strigat Iepurașul. Hei, întoarceți—vă! Știu precis că sunt Adevărat!

Dar n—a primit răspuns. Doar furnicile au continuat să alerge încolo și—ncoace, iar tufele s—au unduit ușor în locul pe unde trecuseră cei doi străini. Iepurile de catifea a rămas singur—singurel.

—Vai de mine, și—a zis el. De ce—or fi fugit așa? De ce n—au putut să se oprească și să stea de vorbă cu mine?

A rămas nemișcat mult timp, uitându—se la tufe și sperând că iepurii aveau să se—ntoarcă. Dar nu s—au mai întors și nu după multă vreme soarele a coborât spre asfințit, mici fluturi albi s—au făcut nevăzuți, iar Băiatul a venit și l—a dus acasă.

Au trecut câteva săptămâni. Iepurașul a îmbătrânit și s—a ponosit, dar Băiatul îl iubea la fel de mult. Ținea atât de mult la el, încât l—a drăgălit până l—a lăsat fără mustăți, căptușeala rozalie a urechilor i s—a făcut gri, iar petele cafenii au dispărut. Ba chiar a început să—și piardă forma, așa că nici nu mai semăna a iepure pentru ceilalți, în afara Băiatului. Pentru el era la fel de frumos, iar asta era singurul lucru de care—i păsa Iepurașului. Nu dădea două cepe degerate pe felul cum îl priveau ceilalți, fiindcă vraja din camera copiilor îl făcuse Adevărat, iar când ești Adevărat ponoseala nu mai înseamnă nimic.

Iar apoi, într—o zi, Băiatul s—a îmbolnăvit.

Era foarte roșu la față, vorbea în somn, iar trupul lui micuț era atât de fierbinte, încât îl ardea pe Iepure când îl strângea în brațe. Oamenii necunoscuți intrau și ieșeau din camera copiilor, o lumină era lăsată aprinsă toată noaptea și cu toate acestea Iepurile de catifea rămânea acolo, ascunzându—se de ochii celorlalți sub pătură, și nu făcea nicio mișcare, fiindcă se temea că, dacă l—ar fi găsit, ar fi putut să—l ia de—acolo și știa că Băiatul avea nevoie de el.

Au fost zile lungi și triste, căci Băiatul era prea bolnav ca să se joace, iar Iepurașul se plictisea nefăcând nimic de dimineața până seara. Dar se ghemuia răbdător și aștepta cu înfrigurare ziua când Băiatul avea să se facă bine și aveau să iasă amândoi în grădină, printre flori și fluturi, și să se joace atât de frumos în tufele de zmeură, cum făcuseră și—altădată. A pus la cale tot felul de lucruri frumoase și, pe când Băiatul stătea în pat, pe jumătate adormit, i s—a apropiat de pernă și i le—a șoptit la ureche. Și ce să vezi? N—a trecut mult și temperatura a scăzut, iar Băiatul s—a simțit mai bine. Era în stare să se ridice în capul oaselor și să se uite la tot felul de cărți cu poze, pe când Iepurașul stătea mai departe ghemuit lângă el. Iar într—o bună zi l—au lăsat să se dea jos din pat și să se îmbrace.

Era o dimineață frumoasă și însorită, iar ferestrele erau larg deschise. Îl scosese pe Băiat pe balcon, înfodolit într—un șal, iar Iepurașul rămăsese pitit în așternut și căzuse pe gânduri.

Băiatul avea să se ducă la mare a doua zi. Totul fusese aranjat, iar acum trebuia respectat doar sfatul medicului. Au vorbit cu toții despre asta, în timp ce Iepurașul a rămas ascuns și a tras cu urechea, scoțând doar capul de sub pătură. Camera urma să fie dezinfectată și toate cărțile și jucăriile pe care pusese mâna Băiatul cât timp stătuse în pat trebuiau arse.

„Uraaa!” și—a zis Iepurașul. „Mâine mergem la mare!”

Băiatul vorbise de multe ori despre mare, iar Iepurele ardea de nerăbdare să vadă valurile înalte care se apropiau de țărm, crabii mici și castelele de nisip.

Chiar atunci, l—a văzut Dădaca.

—Și moș Rilă? a întrebat ea.

—Asta? a spus doctorul. Păi, colcăie microbii de scarlatină—n el! Ardeți—l imediat. Auzi, prostie! Luați—i unul nou. De asta n—are voie să se mai atingă!

Așa că Iepurașul a fost vârat într—un sac, la un loc cu cărțile cu poze și cu o sumedenie de vechituri, apoi dus în capătul grădinii, în spatele cotețului de păsări. Era locul cel mai bun pentru făcut focul, numai că grădinarul avea prea multă treabă în clipa aceea. Trebuia să semene cartofi și să culeagă mazărea, dar a promis că în dimineața următoare avea să vină devreme și să ardă tot.

În noaptea aceea, Băiatul a dormit în altă cameră și i s—a dat un iepure nou pe care să—l țină în brațe. Era o mândrețe de iepure, din pluș alb și cu ochi de sticlă adevărată, însă Băiatul era prea agitat ca să—i pese foarte mult de el. Căci a doua zi avea să se ducă la mare, iar acesta în sine era un lucru atât de frumos, încât nici nu mai putea să se gândească la altceva.

Și în timp ce Băiatul dormea și visa marea, Iepurașul stătea printre vechile cărți cu poze lăsate în colțul din spatele cotețului de păsări și se simțea foarte singur. Sacul fusese lăsat dezlegat, așa că Iepurele a izbutit, căznindu—se un pic, să scoată capul pe gura sacului și să se uite—afară. Îl cam luase tremuratul, fiindcă se obișnuise să doarmă într—un pat cumsecade, iar acum blana i se subțiasse atât de mult de la cât fusese strâns în brațe, încât nu—l mai apăra de frig. În apropiere se vedeau tufele de zmeură care creșteau aidoma unei jungle în a cărei umbră Iepurele se jucase cu Băiatul în diminețile de—altădată. Iepurele s—a gândit la orele lungi petrecute sub lumina soarelui în grădină — cât de

fericite fuseseră! — și a simțit cum îl năpădește o tristețe grea. Parcă le vedea pe toate trecându—i prin fața ochilor, una mai frumoasă decât alta: căsuțele pentru zâne din straturile de flori, serile liniștite din pădure, când stătea ascuns în tufe și furnicile îi alergau peste labe, și ziua minunată când a știut pentru prima oară că era Adevărat. S—a gândit la Calul de Piele, atât de înțelept și de blând, și la toate câte—i spusese. Însă la ce bun să fii iubit, să—ți pierzi frumusețea și să ajungi Adevărat, dacă totul se termina așa? O lacrimă, o lacrimă adevărată, i s—a prelins pe lângă năsul ponosit de catifea și a căzut pe pământ.

Iar pe urmă s—a petrecut ceva ciudat. Căci tocmai în locul unde căzuse lacrima a crescut din pământ o floare, o floare misterioasă, care nu semăna deloc cu cele care creșteau în grădină. Avea frunze verzi și subțiri de culoarea smaraldului, iar în centrul frunzelor, un boboc ca un potir de aur. Era atât de frumos, încât Iepurașul a uitat să mai plângă — a rămas pe loc și s—a uitat la floare. Și în scurt timp bobocul s—a deschis, iar dinăuntrul lui s—a ivit o zână.

Era fără doar și poate cea mai frumoasă zână din lume. Era îmbrăcată cu o rochie din perle și stropi de rouă, purta flori în jurul gâtului și în păr, iar chipul ei avea perfecțiunea unei flori. Zâna s—a apropiat de Iepuraș, l—a luat în brațe și l—a sărutat pe năsul de catifea care i se umezise de la plâns.

—Știi cine sunt eu, Iepurașule? l—a întrebat ea.

Iepurele și—a ridicat privirea și i s—a părut că—i mai văzuse chipul, dar nu—și dădea seama unde. —Sunt Zâna camerei copiilor, a spus ea. Am grijă de toate jucăriile pe care le—au iubit micuții. Când se jerpelesc și nu mai au nevoie de ele, vin, le iau cu mine și le fac Adevărate.

—Dar n—am fost Adevărat și pân—acum? a vrut să știe Iepurașul.

—Ai fost Adevărat pentru Băiat fiindcă te iubea, a răspuns Zâna. Acum o să fii Adevărat pentru toată lumea.

L—a strâns în brațe pe Iepuraș și a zburat cu el în pădure.

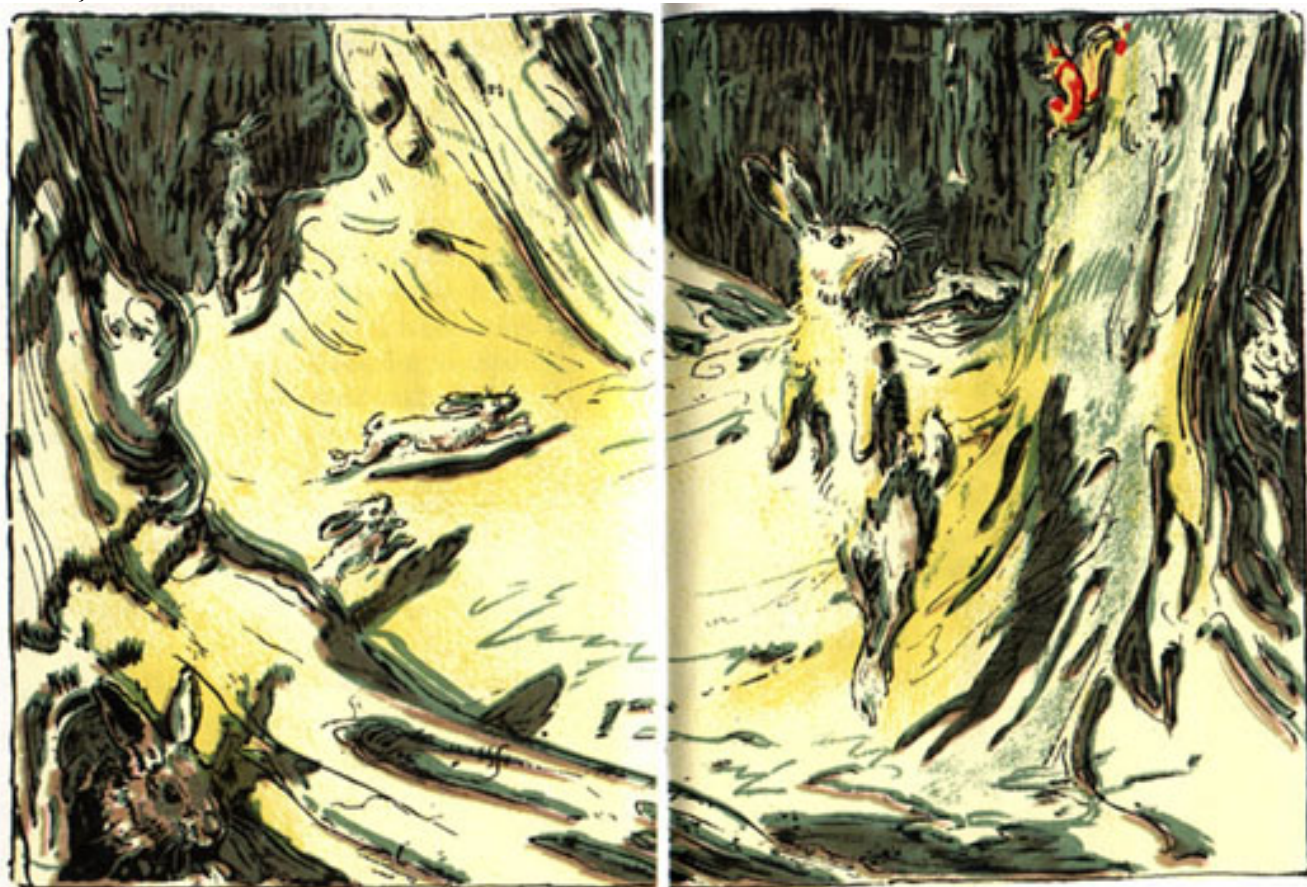
Se luminează, fiindcă apăruse luna. Toată pădurea era frumoasă iar frunzele ferigilor sclipeau aidoma argintului înghețat. În luminișul dintre trunchiurile copacilor, iepurii sălbatici dansau cu propriile umbre în iarba de catifea, dar când au văzut—o pe Zână s—au oprit cu toții și s—au strâns în cerc ca să se uite la ea.

—V—am adus un nou tovarăș de joacă, a spus Zâna. Trebuie să fiți foarte buni cu el și să—l învățați tot ce—i prinde bine să știe în Iepurania, fiindcă o să trăiască ici cu voi pentru totdeauna!

Apoi l— a mai sărutat o dată pe Iepuraș și l— a așezat în iarbă.
— Fuga la joacă, Iepurașule! a zis ea.

Însă Iepurașul a rămas pe loc preț de o clipă, fără să se miște. Căci, când i— a văzut pe toți iepurii sălbatici dansând în jurul lui, și— a amintit dintr— odată că nu avea picioarele din spate și n— a vrut să— l vadă ceilalți că era făcut dintr— o singură bucată. Nu știa că, în clipa când îl sărutase pentru ultima dată, Zâna îl preschimbase cu totul. Și ar fi putut să stea pe loc multă vreme, prea sfios ca să se miște, dacă tocmai în clipa aceea nu l— ar fi gădilat ceva pe nas, iar el, fără să— și dea seama ce făcea, n— ar fi ridicat unul dintre picioarele din spate ca să se scarpine.

Așa a descoperit că avea picioarele din spate! În locul catifelei ponosite avea o blană cafenie, moale și lucioasă, urechile i se mișcau singure iar mustățile erau atât de lungi, încât atingeau iarba. A făcut o săritură, iar bucuria de— a avea picioarele din spate a fost atât de mare, încât a început să țopăie de colo— colo pe ele, sărind într— o parte și dansând în cerc, cum făceau și ceilalți; iar când, într— un târziu, s— a oprit ca s— o caute din priviri pe Zână, aceasta plecase. Era în sfârșit un Iepure Adevărat, în rând cu toți ceilalți.

A trecut Toamna, pe urmă Iarna, iar Primăvara, când zilele se lungeau și vremea se încălzea, Băiatul a ieșit la joacă în păduricea din spatele casei. Și, în timp ce se juca, doi iepuri s— au furișat printre tufele de ferigă și s— au zgâit la el. Unul dintre ei era cafeniu peste tot, însă celălalt avea niște semne neobișnuite sub blană, de parc— ar fi fost pătat cu multă vreme în urmă, iar urmele petelor i s— ar fi văzut și acum. La rândul lor, născul moale și ochii negri și rotunzi i se păreau atât de cunoscuți, încât Băiatul și— a spus: „Seamănă leit cu bătrânul meu Rilă, pe care l— am pierdut când am făcut scarlatina!”

Dar n— a știut niciodată că era chiar Rilă al lui, care se întorsese să se uite la copilul care— l ajutase pentru prima oară să fie Adevărat.